

Formaal for Øje: i forøget Grad at lade de lavere Lønninger faa Del i Lønningstillæget. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg sagde før, at Staten gennemgaaende optraadte som human Arbejdsgiver, og det forholder sig vistnok ogsaa saaledes. Jeg mener nu, at det vilde stemme overordentlig godt med Statens Humanitet paa dette Omraade, om den gik ind paa at tilstaa det Lønningstillæg, hvorom der er Tale i Forslaget. Staten staar sig ved at lønne sine Arbejdere ikke blot nogenlunde anstændigt, men virkelig rundeligt, og særlig da, naar der er Tale om de daglønnede faste Arbejdere. Staten vil derigennem sikre sig de bedste Folk, de dygtigste og paa-lideligste Kræfter af Arbejderstanden, der vil stadig være Rift om Arbejdet i Statens Tjeneste, og Staten vil saa altid kunne vælge og yrage og kunne vælge de bedste. Endelig forekommer det mig ogsaa, at Staten har en Forpligtelse til at gaa i Spidsen paa dette Omraade. Staten er vort Lands største Arbejdsgiver, og naar Staten udviser en human Optraeden over for sine undergivne, sine Arbejdere, særlig de lavtlønnede, vil det uvilkaarligt smitte, man vil forstaa, at det er noget, man bør gøre, Statens Autoritet i det hele vil medføre, at dens Eksempel i saa Henseende vil virke med betydelig Styrke. De Lønninger, der er Tale om her, ere ogsaa gennemgaaende smaa. De Arbejdere, der sidde med 300—400 Kr. i Aarsindtægt, og som tillige ere Familieforsørgere, kan man paa Forhaand sige sidde i virkelig knappe Kaar, og i Virkeligheden vil det i mange Tilfælde være ganske umuligt for dem at skaffe sig og Familie Udkommet for en saadan Løn. I mange Tilfælde vil Forslaget for disse Arbejdere ligefrem afhjælpe en stærkt følt Trang. De, der have en højere Aarsløn, ville naturligvis i al Almindelighed være nok saa godt stillede, men ogsaa for dem vil et saadant Lønningstillæg som det, der her er Tale om, være overordentlig velkomment, for dem vil det i flere Tilfælde betyde, at de kunne faa en lille Smule tilovers til Fornøjelser af forskellig Art, som de ellers maa give Afkald paa, for dem vil Lønningstillæget betyde et Slags Krydderi til Livets Maaltid. Formaalet er jo temmelig tydeligt betegnet i selve Forslaget, det er dette, at hjælpe paa dem, som trænge, og det var ønskeligt, at Forslaget kunde gennemføres. Jeg føler mig overbevist om, at det i saa Fald praktisk vil komme til at virke i den

Retning, at faa faa for meget og færre for lidt.

Finansministeren (Hørring): Ved Indbringelsen af dette Forslag udtalte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Forslaget var bygget paa det statistiske Materiale, som er tilvejebragt af statistisk Bureau, og som foreligger i Bureauets Meddelelser om Lønningsforhold, vedrørende Statens dag- og akkordlønnede Arbejdere. Dette Materiale angaar jo imidlertid kun de dag- og akkordlønnede Arbejdere, og herved forstaaes da, efter hvad der er oplyst i Indledningen i det paagældende Hæfte, „saadanne Arbejdere, der kun blive betalte for den Dag, de virkelig arbejde, eller det Arbejde, de virkelig have udført. Arbejdere, der faa fast Uge- og Maanedsløn, og som derfor ogsaa lønnes til Tider, da de paa Grund af Sygdom eller andre lignende Aarsager ere forhindrede i at deltage i Arbejdet, skulle saaledes ikke medtages“. Det var den Anvisning, der blev givet, da de paagældende Oplysninger bleve indhentede, og derefter er Materialet blevet bearbejdet. Dette Materiale angaar altsaa ikke de Arbejdere i Statens Tjeneste, der oppebære Uge- eller Maanedsløn, og af den Grund er da ogsaa det foreliggende Forslag disse Arbejdere uvedkommende. Men her bliver saa Spørgsmaalet, om man da ikke begaar en Uretfærdighed ved at lade disse Arbejdere, som jeg her har nævnt, være ganske uden for Forslaget. Det vil man gøre, saafremt Forholdet er det, at disse i Ordets egentlige Forstand faste Arbejdere have en mindre Dagløn end 900 Kr., nemlig 300 Arbejdsdage à 3 Kr., der jo her i Forslaget er sat som den Dagløn, der udelukker vedkommende fra at faa Lønningstillæget. Og saaledes forholder det sig i Virkeligheden, idet der er ikke faa faste Arbejdere i den Forstand, som ikke ere naaede op til en Aarsløn af 900 Kr., og som i Virkeligheden ville blive brøstholdne i Relation til de Arbejdere, der ere indbefattede i det foreliggende Forslag. Det foreliggende Forslag angaar endvidere kun de daglønnede Arbejdere, der kunne betragtes som faste, ikke de midlertidige. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt kun henvise til, at medens man ved Affattelsen af en Statistik vel nok kan begrunde en saadan Distinktion som denne, mellem faste og midlertidige daglønnede Arbejdere, saa er Distinktionen vanskelig at anvende, saa snart det gælder om at gøre en Løn-